

At biskopperne fra et i Haderslev afholdt bispekonvent havde udsendt meddelelse om, at de i det væsentlige var enige med biskop Høgsbro med hensyn til hans behandling af sagen, kunne ikke være afgørende, da vi ikke har nogen kirkeforfatning i Danmark. „Men nu er det jo draget i tvivl, om Kalmeyer kan forblive i folkekirken med sine synspunkter, og jeg har derfor ønsket at æske den højt-ærede kirkeministers udtalelse om bispers tilsynspligt og den gældende praksis for præsters forkyndelsesfrihed.

Det forekommer mange mennesker underligt, at der skal fares så hårdt frem mod Kalmeyer, når ingen biskop gik til aktion mod professor Lindhardt, da han om det evige liv fremsatte synspunkter, der efter manges mening var langt stærkere afvigende fra kirkens lære, end Kalmeyers synspunkter er. Den tolerance, der med rette vistest mod Lindhardt, må også kunne komme Kalmeyer til gode.“

I sit udførlige svar på forespørgslen gjorde *kirkeministeren* gældende, at forespørgeren efter hendes opfattelse havde dramatiseret Kalmeyersagen unødigt. „Hvem siger, at der skal fares hårdt frem mod Kalmeyer? Hvem har startet en kætterforfølgelse? Ingen. Sådanne udtalelser tjener blot til at vanskeliggøre den åbne og nødvendige meningsudveksling mellem biskop og præst i den aktuelle situation.“

Inden for vor rummelige folkekirke var forkyndelsesfriheden nu og da stødt på sin grænse, „den grænse, som nødvendigvis må være der, hvis ordene evangelisk og luthersk står for noget, bevarer deres grundpræg og ikke blot er tomme ord; men som det er fremgået af redegørelsen for biskoppernes tilsynspligt og præsternes forkyndelsesfrihed, var det altid, siden folkekirken tog form efter grundloven af 1849, gældende praksis at fortolke præsternes symbolforpligtelse med udpræget frihed.

Hvor forkyndelsesfrihedens grænse i givne situationer har markeret sig derved, at en biskop har givet indstilling til ministeriet om en præsts afskedigelse, har menighedsråd, provster, biskopper og kirkeministre hver måttet tage den del af ansvaret for en løsning af problemet, som faldt på dem ifølge vor folkekirkes demokratiske styreform. Det vil altid være tilfældet, men en sådan situation foreligger ikke.“

Forespørgslen gav anledning til en indgående debat, i hvilken tillige *Lysholt Hansen* (S), *Hartling* (V) og *Hvidberg* (KF) deltog.

---

2. Den 18. oktober 1957 anmeldtes i folketinget (F. sp. 261) følgende forespørgsel til indenrigsministeren af *Heick, Aksel Møller, Erik Eriksen, Foged, Jørgen Jørgensen* (Ullerup), *Sønderup, Poul Sørensen* og *Thestrup*: